

Usínání s lesními pohádkami

Editorial

Vymyslete krátkou pohádku o okolí Bezdězu, lesích a lesnicích, myslivcích či lesních stvořeních, doplňte ji ilustrací a pošlete nám ji. To bylo, zjednodušeně řečeno, zadání literární soutěže „Usínání s lesními pohádkami“, kterou jsme vypsalí v březnu 2016 pro děti na Liberecku a Mladoboleslavsku.

Školní soutěž byla inspirována Lesnickým parkem Bezděz, který je jedním ze tří lesnických parků v České republice. Jedná se o projekt ukázkového hospodaření v lese, místo, kde jsou dodržována pravidla tak, aby všechny funkce lesa byly v rovnováze – od hospodářské přes ekologickou až po sociální.

Lesnický park Bezděz byl založen v květnu 2011 převážně na území bývalého vojenského újezdu Ralsko. Jde o společný projekt Vojenských lesů a statků ČR, které jsou dominantními vlastníky lesních pozemků v parku, s Lesy ČR a okolními obcemi.

Mottem lesnických parků je slogan „Území pro přírodu i pro lidi“. To znamená i pro děti. Proto nás zajímalo, jak nádhernou přírodní lokalitu, krajinu borovic, skal, zubrů a vlků pod hradem Bezděz vnímají děti z okolí, jaké fantazie v nich vzbuzuje.

Literárně-výtvarná soutěž byla určena žákům základních škol, nebo adekvátních tříd víceletých gymnázií. Úkolem soutěžících bylo

vymyslet, napsat a ilustrovat krátký příběh, který bude splňovat dvě základní podmínky. Zaprvé se v obsahu pohádky musel objevit hrad Bezděz, les, lesník, myslivec, lesní zvěř či pohádkové lesní stvoření. Druhou podmínkou bylo kritérium, které musí splňovat snad každý správný pohádkový příběh – musel mít dobrý konec.

Když jsme soutěž vypisovali, nevěděli jsme, jakou reakci od místních dětí máme očekávat. Zájem nás však velmi mile překvapil. Do konce září 2016 se nám sešly čtyři desítky soutěžních prací, se kterými porota neměla jednoduchou práci, protože všechny byly úžasné.

Po těžkém rozhodování nakonec zvítězil liberecký školák Matouš Balda. Za ním se na druhé příčce umístily Adélka a Zuzanka Řehořkovy ze Zákup, třetí skončila Andrea Strejčková z Bělé pod Bezdězem.

Řekli jsme si však, že za publikaci stojí všechny soutěžní práce, a tak vznikl tento sborník plný dětské fantazie, soubor příběhů, v nichž dobro stále vítězí nad zlem.

Přeji Vám příjemné čtení

Jan Kobr,
vedoucí lesních pedagogů VLS ČR, s.p.

VÍTĚZOVÉ SOUTĚŽE:

- 1. místo: Matouš Balda**
ZŠ Doctrina Liberec
- 2. místo: Adélka a Zuzanka Řehořkovy**
Zákupy
- 3. místo: Andrea Strejčková**
ZŠ Bělá pod Bezdězem
- 4. místo: Tereza Poláková**
ZŠ a MŠ Kamenický Šenov
- 5. místo: Soňa Řehořková**
ZŠ Bělá pod Bezdězem
- 6. místo: Veronika Procházková**
ZŠ Bělá pod Bezdězem
- 7. místo: Lukáš Ginzl**
ZŠ Bělá pod Bezdězem
- 8. místo: Matěj Smejkal**
2. oddělení ŠD Beroun – Závodí
- 9. místo: Ludvík Jakub Roubíček**
ZŠ Bělá pod Bezdězem
- 10. místo: Marie Drchotová**
ZŠ Šluknovská 2904, Česká Lípa

*Texty autorů jsou s ohledem na zachování
autenticity bez redakčních úprav.*

OBSAH

Lenka Andrejková: Cesta pana Zajíčka	4	Jaroslav Lomoz: O vlčích u Bezdězu	24
Matouš Balda: Jak lesník Kračmara a myslivec Sýkora vysvobodili lesní vílu Julínku ze zakletí	5	Milena Melničuková: Kamarádi	25
Nela Cankařová: Bezdězský dráček	6	Jiřina Nováková: Příběh o lišce a liščatech	26
Adélka Červinková: O bytosti, která plnila přání	7	Darja Paňkina: Cesta vlka na hrad Bezděz	27
Marie Drchotová: Hejkal z Bezdězu	8	Marek Paulus: Šťastný les	28
Adéla Dufková: Lesní pohádka	9	Kateřina Piškulová: O Zlatém jelenu	29
Zuzana Dvořáková: Ztracené liščátko	10	Tereza Poláková: Nový domov	30
Anička Fučíková: Zvířátka z Bezdězu	11	Petr Polášek: Mysliveček Lojza a liška Sally	31
Lukáš Ginzl: Statečný Jiřík	12	Radimír Popelík: Hrad Bezděz	32
Kateřina Haková: Nový domov	13	Veronika Procházková: O statečném Frantovi	33
Tadeáš Hanke: Hrad	14	Ludvík Jakub Roubíček: Lešij	34
Nikola Ježková: Filda	15	Soňa Řehořková: O princezně Justýnce	35
Nela Jirásková: Vládkyně lesa	16	Adélka a Zuzanka Řehořkovy: Tajemná noční jízda	36
Ondřej Karla: Zajíc Ušák jde na olympiádu	17	Matyáš Salač: Závod v lese	37
Tereza Kleinová: O srnečce a veverce	18	Matěj Smejkal: Hrad	38
Filip Kočí: Lesní válka	19	Andrea Strejčková: Legenda o liščí panně	39
Nicole Kolbabová: Pohádka o myslivcovi a srnčí rodině	20	Adam Šantora: O patronu zvířátek	40
Alžběta Kratochvílová: Lesní požár	21	Tereza Šemberová: Nemocný lesník	41
Simona Larišová: O malé lištičce	22	Šárka Škodová: Víla z hradu Bezdězu	42
Kristýna Lébllová: Zatoulaný zajíček	23	Eliška Grácie Veselá: Byl jednou jeden les	43

Cesta pana Zajíčka

LENKA ANDREJKOVÁ
ZŠ Bělá pod Bezdězem

Lesník s myslivcem pracovali ve stejném lese, oba bydleli na Hlínovišti, a dokonce byli sousedi! A proto to byli nejlepší kamarádi. Jednoho dne spolu seděli na posedu a dívali se kolem. „Halo!“ ozvalo se ze zdo-la. Lesník seskočil z posedu a uviděl zajíce. „Mám prosbu,“ řekl zajíc. Lesník na něj vykukil oči.

„Co se děje? Kdo tam je?“ zeptal se myslivec a přišel k lesníkovi. „On umí mluvit!“ vykřikl lesník. „Kdo?“ podivil se myslivec a sraštil obočí. „Ten z-zajíc-c,“ koktal lesník. Myslivec se na něj podíval jako na blázna.

„Ano,“ řekl zajíc, „mám prosbu! Pomůžete mi?“ Myslivec odpověděl první: „Dobře. Co chceš?“ Zajíc zvedl packu. „Mám něco s packou a potřebuji se dopravit na Bezděz. Čeká tam na mě totiž jedna slečna. Chtěl bych se

s ní vidět, ale nemohu. Před psy u Bezdězu takhle neuteču.“

Kamarádi se rozhodli, že zajíci pomůžou. Dali ho do batohu a vydali se na cestu. Šli do kopce. Bylo teplo a oni už sípali vysílením, a tak si dali přestávku. Jenže batoh se otevřel a vytřeštěný zajíc se kutálel dolů. Lesník s myslivcem se rozeběhli právě včas. Z druhé strany se totiž k zajícovi hnali psi. Lesník zajíce popadl a všichni utíkali k Bezdězu.

Vyčerpaní, s otrhanými nohavicemi od psů a bez batohu dorazili na hrad. Zajíček vyskočil z lesníkovy náruče a doklopýtal ke keři. Tam na něj čekala jeho slečna, slečna Zajíčková. Radostně svého přítele přivítala a objala ho. Než spolu ruku v ruce odešli, nezapomněl zajíc lesníkovi s myslivcem poděkovat.

„Tak, a další práce za námi!“ mnuł si lesník s myslivcem ruce. Pak zamířili relaxovat zpátky na posed.

Jak lesník Kračmara a myslivec Sýkora vysvobodili lesní vílu Julínku ze zakletí

MATOUŠ BALDA
ZŠ Doctrina Liberec

Je to příběh starý a lidem pod Bezdězem dobře známý. Myslivci, lesníci i hajní si jej stále vyprávějí a je dost známý i mezi lesními zvířátky a vílami.

Mladý lesník Kračmara šel jednou s myslivcem Sýkorou po lese. Bylo před bouří a oba muži se už těšili, až se dostanou do svých chalup ke svým ženám a dítkům. Přes hrad Bezděz ale přecházel černo černý mrak, lesní zvěř se schovávala do nor a ptáci přestávali zpívat. Bylo jasné, že domů se už oba věrní kamarádi včas nedostanou. Neuplynulo mnoho času a na krajinu se snesl ošklivý, prudký déšť provázený bouřkou. Blesk střídal blesk, pro hrom se sotva oba věrní kamarádi slyšeli. Bylo slyšet padání vzrostlých stromů, které se ve velkém víchru lámaly jako sirky. Když blesk osvětlil na pár vteřin les, oba kamarádi viděli krásný krmelec, který v létě sami postavili. Hned přispěchali se schovat. Byli oba na kost promoklí.

Klepali se zimou, tiše se modlili a odpočítávali každou chvilinku. O spaní nemohla být řeč a tak vydrželi až do půlnoci, kdy se bouřka ješ-

tě zhoršila a najednou se ozvalo tiché, nesmělé zaklepání. Oba kamarádi na sebe pohlédli a udiveně řekli: „Dále!“

Do krmelce vstoupila vrána. Obyčejná vrána černá jako uhel. Protože měli oba rádi les, kterému mnohé obětovali, dovolili vráně s nimi přenocovat. Vrána byla celá mokrá, tekly z ní úplné potůčky vody.

Ráno, když už trochu svítalo, ale jelikož ještě hustě pršelo, tak to svítání nebylo ještě moc poznat, jim řekla: „O příštím úplňku buďte na Bezdězu a vylezte na věž. Dejte si pozor. Nesmíte u sebe mít nic kovového ani dřevěného. Pokud uděláte to, co...“ Nedořekla. První kohout ve vesnici zakokrhal. Muži to neslyšeli, ale vrána ano. V tu chvíli zmizela a zbyla po ní dvě černá peříčka.

Když už déšť trochu ustal, oba muži si vzali své věci a každý si ještě k tomu přibrál jedno peříčko. Vyšli ke svým domovům.

Doma bylo radosti! Ženy přestaly plakat strachem, ale začaly plakat radostí. Děti se radovaly. Muži vyprávěli o hrůzné noci strávené v krmelci na seně, ale zamlčeli setkání s podivnou vránou.

Dny se krátily a přišel úplněk. Muži se domluvili, že se na Bezděz vydají trochu dříve. Vyšli už po osmé hodině a pomalu se blížili k hradu. Vylezli na věž a ještě jednou zkontrolovali, zda nemají u sebe nic kovového či dřevěného.

O půlnoci to začalo. Různá a podivná strašidla začala chodit kolem hradu, na nádvoří se hodovalo a pilo. Na věž se vypravila mocná ježibaba na koštěti, na rameni měla kočku a vedle ní vrána. Vrána zakrákoralo: „Oči, oči“. Oba se na sebe podívali. Jeden se podíval jen kousíčkem oka a viděl, že ježibaba je má rudé, rozpálené. Řekli si, že se do nich nesmí podívat. Baba se podívala na letící mouchu a ta zkameněla. Letěl kolem pták – také zkameněl. Kamarádi se radili – a lesník Kračmara to vymyslel. Nosil s sebou vždy zrcátko, protože nerad chodil neupravený. Zrcátko otočil na babu a ta zkameněla a zřítela se i s koštětem do studny. Vrána si sedla na střechu a proměnila se v krásnou princeznu. Zeptala se mládenců: „Co byste si přáli za mé vysvobození?“ Chvíli se radili a pak řekli jedním hlasem: „Za dobré skutky se nic nedává.“ Oba moc bohatí nebyli, ale byli skromní. Princezna se usmála a byla velmi šťastná. Druhý den přišli domů a vše vyprávěli. A jestli nezemřeli, žijí dodnes. A vy si děti pomatujte, že skromnost je největší ctnost a pomoci v nouzi je největší hrdinství.

Bezdězský dráček

NELA CANKAŘOVÁ
ZŠ Bělá pod Bezdězem

Kdysi dávno žil jednou jeden drak. Bydlel ve skryté jeskyni pod hradem Bezdězem se svojí maminkou. Měli se dobře, ale museli se vždy schovávat před lidmi, hlavně před rytíři.

Jednoho dne Lena, dcera myslivce, šla na procházku do lesa a ztratila se. Zkoušela volat o pomoc, ale nikdo jí nepomohl. Sedla si na zem a plakala.

Dráček slyšel lidský pláč a vyšel z jeskyně. Máma byla zrovna na lovu. Chvilí hledal a pak Lenu uviděl. Vypadala ztraceně. Věděl, že lidé by mohli být nebezpeční, ale jeho zvědavost byla silnější. Opatrně k ní přišel a pozdravil ji.

„Ahoj.“ Lena se podívala nahoru a ztuhla. Před ní stál drak. Musel mít alespoň tři metry na výšku, zuby jako břitvy, černé šupiny a dlouhá

křídla. I přes svou velikost však vypadal přátelsky, proto roztřeseným hlasem odpověděla. „Ahoj.“ Drak se na ni zvědavě podíval. „Vypadáš vyděšeně. Jsi ztracená?“, zeptal se. „Ano, hledám cestu ven z lesa. Víš, kde to je?“ „Vím. Ukážu ti to. Ale nechceš se předtím najíst? Rozdělím se s tebou.“ Dívka byla překvapená, drak se ovšem nebála. „Ráda. Jmenuji se Lena. A ty?“ Drak se usmál „Fíro. Pojď se mnou.“

Fíro Lenu odvedl do své jeskyně a dal jí nějaké lesní bobule a pečené maso. Zůstali tam

dlouho do noci. Jedli a povídali si. Pak Fíro vyvedl Lenu na okraj lesa a dohodli se, že se znovu sejdou.

Doma oba vyprávěli o svém novém příteli. Jejich rodiče byli zvědaví a chtěli se seznámit. Druhý den šli na místo setkání se svými dětmi. Ze začátku na sebe koukali trochu nevražlivě, pak se ale atmosféra uvolnila. Fírova matka je pozvala na jídlo a všichni se spřátelili. Večer se Fíro a Lena rozloučili a slíbili si, že se znovu setkají.

O bytosti, která plnila přání

ADÉLKA ČERVINKOVÁ

ZŠ Šluknovská 2904 - Česká Lípa

Byl jednou jeden les a v tom lese žil lesník Kryštof a myslivec Jakub. Jednou veverka našla díрку, do které by se vešla jen myš, ale veverka se ptala všech myši na hradě Bezděz. Myši však říkaly, že v dírce nikdo z nich nebydlí. Tak veverka odešla do svého domečku a smutně se ptala sama sebe: „Kdo bydlí v té dírce?“ Když veverka spala, tak z dírky vylezl skřítek malý, jako myška. Šel potichu do myslivny a zakopl o kámen, zakřičel: „Jaůůů!“ Jakuba to vzbudilo a šel se podívat před myslivnu. A viděl skřítku.

Skřítek povídal: „Splním ti přání Jakube!“ Jakub mu odpověděl: „Přál bych si být králem na hradě Bezděz!“ „Dobrá tvé přání se vyplní a co si přeje Kryštof?“ „Kryštof si přeje být mým sluhou.“ „Dobrá toto přání se též vyplní!“ Ráno, když se probudil Kryštof a Jakub, tak se Jakub podíval do zrcadla a viděl, že má na hlavě zlatou korunu. „Já to věděl, že se mi ten skřítek nezdál!“ zakřičel Jakub. Kryštof viděl sebe v zrcadle a zakřičel: „Mé přání se mi vyplnilo!“

Tak se Jakub stal králem a Kryštof jeho sluhou. Když se podíval Jakub z Okna, tak viděl, že v myslivně pracuje skřítek. Skřítek na zeď Bezdězu udělal obrázek, na kterém byl namalován Jakub I. a jeho sluha Kryštof, dobrý sluha, pro každého. Tak se stal skřítek myslivcem, Jakub králem a Kryštof sluhou a to je konec.

Hejkal z Bezdězu

MARIE DRCHOTOVÁ

ZŠ Šluknovská 2904 - Česká Lípa

Na hradě Bezdězu žil před mnoha lety král se svým princem Jakubem. A protože byl princ moc pyšný, tak ho zlá čarodějnice z bažin od Máchova jezera proměnila v hejkala. Od té doby žil král na zámku sám, zatímco jeho syn Jakub běhal po lese a strašil lidi. Král byl smutný a dal si zavolat své poddané, lesníka a myslivce.

Potřeboval radu, jak vysvobodit prince. Lesník řekl: “V pohádkách přece pomáhá pravá láska!” A myslivec dodal: “Lesník má pravdu, ale radši se zeptáme čarodějnice z bažin.” Král odpověděl: “Dobré nápady máte oba dva. Vyšlu vás dva a zeptáme se čarodějnice, čím to zakletí zrušíme.”

A tak se ti dva na koních ihned vydali na cestu. Když jeli lesem potkali zajíčka a zeptali se ho: „Zajíčku, nevíš, kudy se dostaneme k čarodějnici z bažin?“ Zajíček odpověděl: „Já nevím kde ji hledat, ale vím, kdo vám pomůže. Moje kamarádka srnka bydlí na sever odtud. Ta vám jistě pomůže.“ Poděkovali za radu a vydali se za srnkou, která je zavedla k čarodějnici.

Ta jim poradila, ať přivedou do lesa tu nejhezčí a nejhodnější dívku, která má prince doopravdy ráda. Když dívka hejkala pohladí a políbí, zase se z něho stane princ. A tak se také stalo. Vše se v dobré obrátilo, Hejkal se proměnil v prince Jakuba, všem slíbil, že už nebude pyšný, milé dívce poděkoval a požádal ji o ruku. Jeho otec, pan král, dal vystrojit velikánkou svatbu, o které se vyprávělo ještě daleko, široko.

Lesní pohádka

ADÉLA DUFKOVÁ

Veverušáci, 2. oddělení ŠD Beroun - Závodi

B ylo? Anebo nebylo? Ale bylo! Byl jednou jeden hrad, jmenoval se Bezděz. V něm bydlel jeden duch, který se jmenoval Myšáček. Duch Myšáček měl rád zvířata. Ale ze všeho nejvíc miloval včeličky. A víte proč?

No odjakživa se vědělo, že duch Myšáček má rád med. Včely bydlely v lese. A ve stejném lese bydleli i jeho kamarádi. Jednoho krásného dne potkal duch Myšáček u stromu lesníka. Najednou ho opět uvidí po pár metrech a zeptá se, co že tam dělá.

Lesník se otočil a náhle zakřičel: „Duch“ a utekl. Duch se podivil, proč se ho lesník bojí. Smutně kouká a jde dál. Jak tak pomalu kráčí dál a dál, potká myslivce. Ten nic netuší, míří si klidně puškou na lišku. A tak duch jde k němu blíž a ptá se ho, proč na ní míří.

Myslivec odpověděl: „To se musí, ony by se pořád množily a množily, až by se tu přemnožily a bylo by jich tu mnoho.“

Duch poslouchal, poslouchal, nevěděl, zda je to pravda či ne a pak odpověděl.: „Aha“. Nebyl si moc jistý, ale vzal nohy na ramena a odkrácel dál. Jde stále dál a dál a dorazí ke včelkám.

Byl tak vyhladovělý, že si včeličkám řekl o dva kbeličky medu. Vzal si med a pokračuje v cestě. Dojde až k hradu Bezděz. Je celý uťapkaný, unavený a tak se posadí. Povečeří. Vezme si dva kbeličky medu, zdolá je a jde spát. A spí a spí a spí.

A jestli ještě neumřel, tak na Bezdězu každou noc duch Myšáček spí.

Ztracené liščátko

ZUZANA DVOŘÁKOVÁ

ZŠ Bělá pod Bezdězem

Bylo horké letní odpoledne a malá liščátka se spokojeně proháněla před svou norou. Čím déle se malé lišky proháněly, tím dále od nory byly. Po chvíli, již k večeru, když se stmívalo, vyběhla jejich maminka a začala volat: „Děti, děti! Už se stmívá. Nechoďte tak daleko! Ztratíte se a já s tatínkem vás už nenajdeme!“

Liščátka přikývla a poslušně následovala maminku zpět domů. Až na jedno! To nedávalo pozor a pohrávalo si s bílým kvítkem sedmikrásky, která zdobila prohřátý hebký mech. Nijak si nevšimlo toho, že by ostatní odešli. Nakonec ho hraní unavilo, na teploučký mech ulehlo a usnulo.

Když se probudilo, byla už tma. Celé vyděšené se začalo ohlížet po zbytku své rodinky, ale nikde nikdo. Bohužel si ani nepamatovalo cestu zpět. Třásl se zimou a zároveň i strachy. Zachumlalo se do svého kožíšku a rozhodlo se, že přečká do rána.

Náhle uslyšelo zvláštní podupávání, které se stávalo hlasitější a hlasitější. Liščátko se začalo zběsile rozhlížet a po chvíli spatřilo velkou kulatou siluetu. Zděsilo se a začalo utíkat. Kroky ho nejdříve následovaly, ale nakonec ustaly. Liščátko se celé udýchané zastavilo a rozhlédlo se kolem sebe. Vidělo jen temné obrysy lesa a v dálce hrad Bezděz. Najednou o něco škrtklo pohledem v temném keři. Byly to velké žluté oči, které hleděly přímo na něj. Opět se malé lišče rozhodlo utíkat. Když se konečně zastavilo, spatřilo povědomé místo. Mech se sedmikráskou! A ještě ...

„Maminko!“ vykřiklo a rozeběhlo se směrem k ní. „Tady jsi!“ povzdechla si jeho maminka a rychle ho objala. Vyděšené lišče jí převyprávělo své zážitky z temného lesa. Maminka se jenom usmívala.

„Proč se mi směješ, maminko? Vždyť to bylo tak nebezpečné!“

„Ale ty můj popleto! To dupání byl pan Ježek, co nám pomáhal tě najít. A ty oči? To byly malé světlušky, které nám svítily na cestu, abychom měli větší šanci tě najít!“

A opravdu! Během maminčina vyprávění se kolem nich všichni sešli. Ježek, světlušky, i zbytek rodinky. Liščátko se zasmálo, přitulilo se k mamince a slíbilo si, že už se nikdy neztratí.

Zvířátka z Bezdězu

ANIČKA FUČIKOVÁ

Veveřušíci, 2. oddělení ŠD Beroun - Závodí

Dnes uslyšíte pohádku o strašidlech. Nebudete se bát? Jestli ne, tak jdeme na to. Jedné noci na hradě Bezděz chodila po cimbuří Bílá paní. Jak tak chodila sem a tam, najednou spadla.

Šel kolem lesník a říká si: „Ach, jo, ty strašidla“ Odnosl Bílou paní do hradu. Druhého dne ráno si uvědomil, že zapomněl nasypat zvířátkům jídlo. Tak rychle běžel, Uf! Nebylo pozdě, ale zvířátka už tam čekala.

Nasypal jim, chvíli se porozhlédl kolem, a šel. Třetího dne ráno se šel podívat ke krmelci. Jídlo bylo všechno sněžené. To je divné.

A zvířátka měla hlad. Lesník začal vyšetřovat, divil se a tak se rozhodl a zašel za myslivcem. Lesník s myslivcem koukají kolem dokola, uviděli stopy, podivují se. Ale podle stop poznali, že to byl kanec Pepa.

Oba se zasmáli a nasypali další potravu do krmelce. Rozhodli se, že budou hlídat, aby zjistili, kdo k tomu krmelci z těch zvířátek chodí.

Jak tak hlídají, přijde ke krmelci kanec Pepa a všechno ostatním zvířátkům sní. Dohodli se s kancem, že mu udělají jiný krmelec, a ten bude jenom jeho. Jak si řekli, tak udělali.

Udělali Pepovi jeho krmelec a pak již všechno bylo úplně v pořádku. Pepa měl své a ostatní zvířátka bývalý krmelec. A jestli ten Pepa ještě žije, má svůj krmelec dodnes.

Statečný Jiřík

LUKÁŠ GINZL

ZŠ Bělá pod Bezdězem

Bylo nebylo jedno stavení, v němž žil hodný muž jménem Jiřík. Ten se přátelil se všemi lesními stvořeními, třeba s hejkalem. Byl silný, pohledný a spravedlivý. Zalíbila se mu ovšem princezna Adéla, která žila na Bezdězu. Její otec král Jan II. ji slíbil mocnému rakouskému králi, který měl draka tak obávaného, že se mu nepostavila ani ta největší armáda. Jeho dech odradí i nejstatečnější bojovníky, jeho oheň spálí i to nejlepší brnění, jeho kůží nepronikne žádné kopí, meč, ani šíp. Ale princezna Jiříka okouzila tak moc, že stálo za to, ji získat.

Rozhodl se, že se vydá na výpravu. Vzal si kus chleba a pořádný kus masa, vyzbrojil se a šel. Cesta byla dlouhá a prý mu trvala dvacet dní a dvacet nocí. Šel a šel. Najednou uviděl pět banditů, kteří přepadli starého pána o holi. Jiřík neváhal ani minutu. Vytasil železný meč a skočil mezi pána a bandity. Boj byl dlouhý, ale nakonec lumpové podlehli Jiříkově odvaze a síle. Jeho meč však nevydržel a boj s drakem bez meče vůbec nepřipadal v úvahu. Jiřík se zeptal: „Dědečku, jste v pořádku?“ „Díky tvé statečnosti ano, ale vidím, že tvůj meč není

zrovna v dobrém stavu. Za to, že jsi mi pomohl, ti věnuji svůj.“ Meč byl nádherný. Byl vyrobený z diamantů, jeho rukojeť a pochva byly ze stříbra. Mládenec poděkoval a šel dále.

Ušel spousty mil, než potkal na kameni sedět starého kouzelníka s kloboukem a pláštěm. Viděl na něm únavu i to, že je velice hladový. „Dědečku, co se vám stalo?“ Kouzelník odpověděl: „Mám hlad, mládenče.“ Jiříkovi už nezbylo moc jídla a na boj s drakem bude potřebovat hodně síly, ale přesto mu dal najíst. Kouzelník poděkoval a řekl: „Zato, že jsi mi pomohl, dám ti štít ze zlata, lemovaný rubíny a kouzelnou lahvičku, díky níž budeš ohnivzdorný.“ Jiřík po-

děkoval a šel. Nakonec došel na hrad, požádal o audienci u krále a řekl mu: „Králi, když zabiju toho draka, tak pustíš z hlavy princeznu Adélu.“ Král se jen velice zasmál a přikývl. Jiřík před bojem vypil kouzelný nápoj.

Drak mohutně zařval, Jiřík vzal do ruky štít a vytasil meč. Byla to nejtěžší zkouška v jeho životě. Drak ho škrábl, kousl a skoro i zakousl, ale Jiřík byl hbitý. Nastavil drakovi štít, sekl po něm mečem a následně i bodl. Drak začal plivat oheň, ale Jiřík mu usekl hlavu. Král se zamračeným výrazem splnil slib. Jiřík si tak vysloužil Adélu za ženu a na Bezdězu se konala svatba.

Nový domov

KATEŘINA HAKOVÁ
ZŠ Bělá pod Bezdězem

Byl jednou jeden krásný les. Rostlo v něm hodně druhů stromů, listnaté i jehličnaté. Uprostřed toho lesa se nacházel velký palouček porostlý zelenou trávou, která byla tak měkká, že vypadala skoro jako koberec. V trávě kvetla spousta různobarevných květin. Uprostřed paloučku zářila malá, čistá studánka. Není divu, že se tam líbilo všem zvířátkům. Žili tu zajíci, srnky a jeleni. Po stromech lezly veverky a v korunách stromů zpívali ptáci.

Každý den sem chodil myslivec Matěj, který si se zvířátka hrál a povídal. V zimě, když si nemohla najít potravu, nosil jim žaludy, kaštany, zrní a spoustu dalších dobrot, aby jeho zvířátka neměla hlad a přežila zimu ve zdraví. Samozřejmě ho za to měla zvířátka moc ráda. Všude, kde byl Matěj, bylo přítomno i nějaké zvířátko, aby ho chránilo, a Matěj byl tak v bezpečí.

Jednoho dne ale přijeli do lesa nějací lidé s velkými stroji a začali les i palouček ničit. Zvířátka byla zoufalá, a tak rychle přivolala Matěje. Ten zjistil, že místo krásné přírody

a jeho myslivny tady budou stát ošklivé hranaté krabice, ve kterých budou žít lidé. Místo trávy tu povedou silnice, po kterých budou jezdit smradlavá auta.

Matěj na nic nečekal. Rychle svolal zvířátka a po krátké poradě rozhodl, že nezbyvá nic jiného, než tento svůj domov opustit a jít si hledat nový.

Šli dlouho, prošli hodně míst, ale nikde to ne-

bylo tak krásné jako jejich bývalý domov. Až jednoho dne došli k velikému jezeru, které bylo obklopeno lesem. Nad jezerem se tyčily dva kopce s hradem na vrcholu. Ano, bylo to Máchovo jezero a hrad? Byl to Bezděz.

Zvířátkům i Matějovi se tady tak zalíbilo, že se tu usadili. Matěj si postavil novou myslivnu, oženil se a jeho děti si do lesa chodily hrát s mláďaty zvířátek, která sem před pár lety s Matějem přišla.

Hrad

TADĚAŠ HANKE

Veverušáci, 2. oddělení ŠD Beroun - Závodi

Byl jednou jeden les a v tom lese žil lesník ve své chaloupce. Staral se o prostředí lesa, aby zvířátka se zde měla dobře. A protože to byl první lesník v revíru, les vůbec neznal, rozhodl se, že se se zdejším okolí seznámí.

Jak tak prochází svůj revír, potká se se zajícem, vidí lišky, po lese běhají srnky, ale uviděl i krále lesa, kterým je jelen. Jak tak prochází sem a tam, najednou našel hrad. Byl to hrad, který nebyl moc udržovaný. Lesník vkročil do hradu, a co nevidí. Uvnitř se pohybují různí skřítci.

Asi lesníka ani moc nevnímají. Skřítci se schovávají, pobíhají, chtějí někam zalézt, ale

nějak jim to nejde. A co čert nechtěl, najednou se objeví neznámý muž s puškou. Myslivec to není. Ale byl to přítel lesníka, který se nikdy ničeho nebál. Společně s lesníkem klábosí, povídají si své dojmy, až lesník říká: „Měli bychom ten hrad nějak pojmenovat.“ Přemýšlejí dlouho a dlouho, až najednou vzešel název Bezděz.

A tak od té doby se říká tomuto stavení hrad Bezděz. Protože je tu krásná krajina, navštěvují toto místo turisté, návštěvníci lesa a tak toto místo se stalo historickou a kulturní památkou.

Čas plynul dál, lesník se zabydlil a z jeho kamaráda se nakonec stal myslivec, Hrad se stal oblíbeným místem mnoha Čechů.

Filda

NIKOLA JEŽKOVÁ

Veveřáci, 2. oddělení ŠD Beroun - Závodi

Byla jednou jedna trpasličí rodinka, která žila v kmeni starého dubu. Tento starý dub se nacházel uprostřed lesa, který se rozprostíral v prostoru, kde se nachází starý hrad Bezděz. Tento hrad je obklopen krásnými lesy s mnoha lesními zvířátky. Společně zde žili malý trpaslík Filda, jeho maminka Krosička a tatínek Pajda. V kmenu starého dubu se jim žilo přepychově. Měli krásně uklizeno a velice útulno. Jednoho dne se Filda rozhodl vydat se na procházku. Chtěl si totiž najít kamaráda, který by ho měl rád. Najednou potká veverku. Byla strašně moc zrzavá, asi jako Fildova košilka. Filda hned na první pohled se s veverkou skamarádil. Běhali spolu po lese, hráli si a Filda se rozhodl, že si jí vezme domů. Maminka byla velmi překvapena, ale Fildovi nedovolila, aby se s veverkou kamarádil.

A tak ho napadlo, že ji může pomoci lesník. Vydali se spolu tedy za lesníkem. Ten se podíval, co veverka s Fildou u něho hledají. Filda vše lesníkovi povyprávěl, ale ten pravil: „Milé děti, já vám opravdu vtom nepomohu, musíte zajít za myslivce. Omlouvám se, ale je to těžké.“ Filda řekl: „To nevadí, my vám přesto děkujeme za radu.“ A tak se rozloučili a společně jdou dál lesem, cesta necesta až přijdou k myslivci. Ten se též podíval, co Filda a veverka potřebují a co tam dělají spolu. Filda opět myslivci vše povyprávěl, postěžoval si, že maminka nechce, aby se kamarádil s veverkou.

Myslivce naslouchá a pak praví: „Milé děti, musíte maminku přesvědčit, že kamarádit s veverkou není nic špatného. A když jí přesvědčí, mamince to jistě nebude vadit.“ A tak děti poděkovaly a šly zpět. Pozastavily se uprostřed lesa a přemýšlely, jak to udělat, aby vše bylo

dobré a v dobro se obrátilo. Filda vymyslel, že naučí veverku nějaké triky. Když se veverka všechno naučila, aby dokázala, že též něco umí, odebrali se spolu domů. Zašli k mamince, aby ji přesvědčili a dokázali, že kamarádit se s veverkou není opravdu nic špatného. Maminka naslouchala, koukala a nakonec řekla: „Děti moje, opravdu jste mě přesvědčily, že jste spolu věrní kamarádi.“

Vládkyně lesa

NELA JIRÁSKOVÁ

ZŠ Šluknovská 2904 - Česká Lípa

Na jednom kopci stál hrad Bezděz. Byl blízko lesa, kde žila pohádková stvoření, např. skřítkci, bludičky a hejkalové. Žila tam také vládkyně lesa jménem Jasmína. Byla krásná. Žil tam i myslivec, který se staral o zvířátka, např. jeleny, lišky, divoká prasata a srnky.

Dával jim do krmelce seno, chleba, mrkev a jablko. Lesem se také procházel lesník. Kontrolovali jestli je vše v pořádku. Jednoho dne se na Bezdězu konala svatba, princezna se vdávala.

Pozvali všechny pohádkové bytosti včetně myslivce, lesníka a vládkyně Jasmíny. Všichni se bavili a byli šťastní.

Zajíc Ušák jde na olympiádu

ONDŘEJ KARLA

ZŠ Bělá pod Bezdězem

Je překrásný den a zajíc Ušák jde na lesní olympiádu. Ptá se lišky pořadatelky, jestli se může ještě přihlásit a liška mu říká: „Mám poslední místo na seznamu, tak tě zapíšu a kamarád vedle ti řekne, co a jak.“ Tak zajíc přijde ke kamarádovi lišce, srnci, a ten mu říká: „Támhle jsou šatny a támhle je stadion. Potom čekej v šatnách, až tě zavolají, tak tam nastup a ukaž jim, co umíš.“

Příští den si zajíc přivstal, aby tam byl brzy, protože kdyby přišel pozdě, tak by ho tam už nepustili. Stihl to perfektně.

V běhu byl první a ve skoku o tyči vyskočil tři metry, ale žabka Kuňkalka byla stejně dobrá. Potom ve finále to bylo velmi napínavé a hlasatel říká: „Zbyli dva soutěžící – zajíc Ušák a žabka Kuňkalka.“

Na tribunách z pařezů bylo cítit napětí a poslední disciplína mohla teprve vše rozhodnout. Byla to disciplína jménem skok do dálky. Žabka skočila devět a půl metru a zajíc skočil neuvěřitelných deset metrů, což je nový světový rekord. Takže zajíc vyhrál celou olympiádu. Potom pozval na velkou oslavu všechny z lesa a pořádně si to společně užili.

O srnečce a veverce

TEREZA KLEINOVÁ
ZŠ Bělá pod Bezdězem

Byla jednou jedna srnečka a jedna veverka. Srnečka se jmenovala Barča a veverka Verča. Byly to největší kamarádky. Jednoho dne veverka Verča řekla: „Barčo, co to je?“ Srnečka Barča se probudí a kouká ven. „To je zvláštní, nikdy jsem to neviděla.“ Veverka Verča říká: „Padá to z nebe, studí to, je to bílé a je toho čím dál víc. Půjdeme se zeptat myslivce Aloise.“ Srnečka Barča řekla: „Verčo, Bezděz zmizel, je tam místo něj jen to bílo! Chudáček asi zmrzl, musíme taky rychle jít, abychom nezmrzly taky.“

„Aloisi, Aloisi!“ volaly obě na myslivce. „Ano, Barunko a Verunko, copak se stalo? Jste nějaké udýchané a zmrzlé. Pojdte ke mně, zahřejete se u kamen a všechno mi povíte.“

„No, my potřebujeme vědět, co je to bílé, studivé, co padá z nebe.“ „Milá děvčátka, to je sníh.“ „Na co je ten sníh?“ „Pro radost dětem.

Staví z něj sněhuláky a koulují se.“ „Jé, my si chceme taky postavit sněhuláka, i když nevíme, co to je.“ Alois řekne: „Proč ne, alespoň se zabavíme.“ „Jo a Aloisi, co bude s Bezdězem a se všemi kytičkami a travičkou?“ „Neboj, Barčo, ten sníh nakonec za pár dní roztaje.“ Tak všichni tři šli stavět sněhuláka a moc se bavili. Nakonec všechno dobře dopadlo.

Lesní válka

FILIP KOČÍ

ZŠ Bělá pod Bezdězem

Za sedmero lesy a sedmero poli byla vesnice, která se jmenovala Hlínoviště. Ve vesnici žil farmář. Jmenoval se Horák. Na jeho farmě žila spousta zvířat, ale jen jedno bylo výjimečné. Bylo to prasátko Jozífek.

Jozífek bydlel celý život na farmě. Nikdy se z ní neodvážil odejít, a už vůbec ne z vesnice. Jozif měl velice pohodlný život. Pravidelně dostával čerstvou vodu a pomeje. Odpoledne si vždy hrál s ostatními zvířaty na farmě a večer zalehl na seně a sledoval hrad Bezděz při západu slunce.

Jednoho rána přišel místní lesník varovat farmáře, že se v okolí nachází smečka vlků. Farmářovi i místním zvířátkům ihned zamrazilo, ale Jozífek nevěděl, co slovo VLK obnáší, takže se o to nijak nezajímal. Jednou však jeden z vlků zaútočil na farmu a poranil několik ovcí. Celá vesnice a její okolí se vlka zalekly a daly mu přezdívku Adolf.

Za pár měsíců byla na vlka vypsána odměna sto tisíc korun. Jediný, kdo se odvážil vlkovi postavit, bylo prasátko Jozífek. A tak si jed-

noho dne Jozífek sbalil deku, vodu a buřty a vydal se do lesa. Cestou potkal myslivce, který čekal na kance. Jozífek ho poprosil, ať ho nechá být, že je to příbuzný. Myslivce souhlasil a zeptal se: „Kam vůbec jdeš, Jozífku?“ A prasátko odpovědělo: „Nu, jdu porazit vlka!“ „Ty? Sám?“ podivil se myslivce. „Tak to ne! Jdu s tebou!“

Po pár kilometrech potkali vlka. Ten se jim vysmál, pak zaútočil a poranil myslivce. „A teď tebe, ty tlustý prase!“ vyhrožoval vlk. Jozífek rychle zareagoval a hodil mu buřt. Vlk se za ním ohnal, Jozífek vzal pušku a vystřelil.

Vlk byl mrtev a všechna jím zabraná území byla opět svobodná!

Pohádka o myslivcovi a srnčí rodině

NICOLE KOLBABOVÁ
ZŠ Bělá pod Bezdězem

Žil byl jeden myslivec. A ten často chodil na hrad Bezděz. A jednou šel na hrad Bezděz a potkal srnčí rodinu. Byli celý smutní, tak se zeptal, co se stalo. Srnčí maminka moc plakala, protože se jim ztratilo srnče. Tak myslivec řekl, že ho půjdou hledat. Tak šli a rozdělili se, každý šel sám. Všech se ptali, ale nikdo nevěděl ani neviděl malé srnče. Žádná stopa.

Srnče celou tu dobu bylo uvízlé na hradě. Nikdo o něm nevěděl ani ho nikdo neviděl, ale jednou dostalo hlad, a tak se vydalo na cestu.

Přišel k jedné srnčí rodině, kde mu dávali najíst, starali se o něj jako o vlastního a srneček postupně rostl a rostl, až se jednou rozhodl, že půjde hledat svoji rodinu.

Šel dnem i nocí a pořád nic, ptal se všech zvířátek, ale nikdo nic nevěděl. Jednoho dne uviděl myslivce, tak za ním běžel a myslivec se ho ujal. Srneček mu vyprávěl svůj příběh o tom, jak se ztratil na hradě a myslivec hned věděl, že je to ten ztracený srneček, kterého tenkrát hledal. Druhý den myslivec srnečka odvedl k rodině a maminka byla moc šťastná, že se ztracený srneček našel.

Lesní požár

ALŽBĚTA KRATOCHVÍLOVÁ
ZŠ Šluknovská 2904 - Česká Lípa

V jednom krásném lese žila spousta lesní zvěře. Bylo parné léto. Srnky odpočívaly v chladném stínu. Víla Broukalína si chladila nožky ve studánce a v tom ji něco štíplo do nosu. Byl to kouř. „Kdo to tady peče špekáčky?“ řekla víla a rozhlédla se.

V tom se k ní začala hrnout vystrašená zvířátka. „Hoří, hoří!“ volala. Víla Broukalína běžela k plamenům a začala je polévat vodou.

Zvířátka stála bezradně kolem ní. „Pomáhejte přece taky!“ volala víla. „Nám to nejde, vílo mi máme neohrabaná kopýtka“. A byla to pravda.

„Tohle sama nezvládnou“, pomyslela si víla. Nejprve poslala všechna zvířátka z lesa na bezpečné místo, za kamenné zdi hradu Bez-

děz. Sama pospíchala za myslivcem Františkem. Naštěstí byl v hájovně i mladý lesník Ondra.

Všichni tři potom dokázali uhasit šlehající plameny. Ale les byl teď zpustlý a smutně černý. „Víc už udělat nemůžeme. Tady pomohou už jenom kouzla.“ řekli smutně lesník

s myslivcem. „No, jasně!“ zvolala víla. Pak už jen oba s otevřenou pusou sledovali kouzelný vílí taneček mezi pahýly stromů.

Spustil se jemný déšť a zničený les začal postupně zelenat. „Tohle se musí oslavit, řekl myslivec a pozval vílu i Ondru k sobě domů na něco dobrého.

O malé lištičce

SIMONA LARIŠOVÁ

ZŠ Bělá pod Bezdězem

V jedné liščí noře se lišce narodila mládátka. Brzy se však jedna zvědavá lištička zatoulala do hlubokého lesa, odkud nemohla najít cestu zpátky do liščího doupěte.

Šla a šla, až uviděla na kopci hrad Bezděz. Rozhodla se tam vyjít, aby se zeptala na cestu domů. Na Bezdězu potkala Bílou paní. „Co tu pohledáváš, malá lištičko? zeptala se jí. Lištička smutně odpověděla: „Ztratila jsem se. Nevíš, náhodou, kde mám svou noru?“

Bílá paní ale bohužel nevěděla. Smutná lištička se vydala hledat pomoc do lesa. Potkala zajíčka, ten nic nevěděl. Našla ptáčka, ten však uletěl, protože se jí bál. Najednou uviděla veverku, která ji poslala do hájenky. „Tam bydlí myslivec. Ten ti určitě pomůže,“ dodala povzbudivě.

Vyhladovělá a unavená lištička vyrazila pomalu k hájence za panem myslivcem. Když tam došla, strašlivě se lekla myslivcova psa. Myslivec ji ale rychle chytil, zvedl a udiveně se zeptal, co tu tak malá lištička pohledává. Lištička mu vylíčila své trápení.

Myslivec jí dal nejprve trochu najíst a potom se společně vypravili hledat liščí noru. Pomáhal jim i pejsek Brok. Broček měl výborný čich. Netrvalo dlouho a liščí noru našel.

Maminka liška byla velice ráda, že se jí lištička v pořádku vrátila. Myslivec s Brokem se rozloučili a šli pomalu domů. Večer pak lištička mamince i svým sourozencům vyprávěla o svém velkém dobrodružství.

Zatoulaný zajíček

KRISTÝNA LÉBLOVÁ
ZŠ Bělá pod Bezdězem

Jednoho krásného dne si rodinka zajíčků, kteří se jmenovali Hopkaví, vyšla na procházku na louku.

Když přišli na louku, tak z ničeho nic uslyšeli troubit lovce. Všichni se rychle utíkali schovat. Když lovci odjeli, tak rodinka vylezla ze skrýše.

Rodiče se rozhlíželi, ale malého zajíčka nikde nalézt nemohli. Hopkaví se vrátili domů, ale ani tam malý zajíček nebyl. Cestou se ptali všech zvířátek, ale nikdo ho nezahlédl.

Paní Hopková se rozplakala, myslela si, že ho jistě lovci odnesli. Pan Hopkavý ji utěšoval, že se jenom malý zajíček zatoulal, že do rána ho určitě někdo najde a přivede ho domů.

Ráno malého zajíčka našla rodinka srnek. Pořád se ho vyptávaly, odkud je a co se stalo.

Zajíček jim vyprávěl, že bydlí u jezírka kousek od louky. Srnky mu řekly, ať u nich zůstane přes noc a ráno mu pomůžou najít cestu domů. Zatímco si malý zajíček hrál s koloušky, tak pan a paní Hopkaví strávili celý den hledáním svého synka.

Blížil se večer a skoro všichni se chystali s klidem ke spánku, jediné paní Hopková se s klidem ke spánku nechystala, ale naopak usínala se strachem o svého malého zajíčka. Bála se, že je někde tam venku úplně sám.

Ráno srnky dodržely svůj slib a dovedly malého zajíčka k rodičům. Rodiče byli moc šťastní, že svého synka mají konečně doma.

O vlčích u Bezdězu

JAROSLAV LOMOZ

ZŠ Bělá pod Bezdězem

Bylo nebylo, za devatero řekami a devatero horami byl velký les, který byl obklopen malebným krajem. Žila zde spousta zvířátek, a proto se tu také hodně lovalo.

Jednoho dne se vlčí rodince narodilo mládě. Bylo krásné, všechna zvířátka z lesa se na něj přišla za měsíc podívat. Ten den byl v lese po dlouhé době slyšet výstřel a kvůli tomu všechna zvířátka utekla. Dokonce i rodiče vlčka, který neměl rozum, a zůstal tam. Dlouho čekal, až pro něj někdo zajde, ale marně.

Když se po dvou dnech nikdo nevracel a on pociťoval hlad a žízeň, rozhodl se, že se vydá na lov. Báł se, ale vidina jídla byla silnější. Sice byl ještě malý, ale šikovný. Po chvílce našel pramen, ze kterého se napil. Poté šel hledat jídlo. Zanedlouho uviděl srnce, jak se pase na louce. Vlk se pomalinku plížil k srnci a skočil po něm. Povedlo se! A právě včas, protože se začalo stmívat. Vlk se najedl, našel si místo, kde ulehl a usnul.

Tak to šlo mnoho dnů, než ho jednu noc něco vzbudilo. Chvilku poslouchal. Zaznamenal, že někdo vyje, a tak sám vyšel ze svého úkrytu a začal taky. Vtom vyτί ustalo. Vlček se rychle rozběhl k místu, odkud zvuk vycházel. Když tam doběhl, zůstal stát, jako kdyby ho někdo zaklel. Nedokázal se ani pohnout, jak byl v šoku. Uviděl totiž svůj druh. Starší vlk mu byl povědomý, ale nevěděl odkud. Ležel na zemi a něco mu svíralo nohu. Byly to takové železné čelisti. Vlček neváhal, rozběhl se k němu, rozevřel železné zuby a vlka osvobodil.

Starší vlk pomalu vstal a pokulhával. Vlček si ho prohlížel a najednou se začal rozpomínat. Byly to tři roky, co mu zmizeli rodiče. Vlk, kterého právě zachránil, byl jeho otec! Ten se mu omluvil a pomalu převyprávěl, co se tehdy stalo. V ten osudný den, kdy se konal v lese lov, malého vlčka ukryli, aby ho zachránili, a poté rychle utekli.

Vlček všemu porozuměl a zeptal se na svou matku. Otec mu slíbil, že ho za ní dovede. Šli

několik dní, až narazili na nějaký pevný povrch, který měl šedou barvu. Táta mu řekl, že je to silnice a že musí dávat velký pozor, protože ji musí přeběhnout. Oba to úspěšně zvládli. Před nimi se nyní tyčil velký kopec, na jehož vršku stála budova. Byl to hrad Bezděz! Velký vlk se zaradoval: „Už jsme tady!“ Asi v půlce kopce narazili na skálu s prasklinou. Vešli do ní a uviděli krásnou vlčici, jeho mámu.

Vlček byl rád, že to takhle dobře dopadlo. Slíbili si, že se už nikdy neopustí. Od té doby žijí vlci někde u Bezdězu a v kraji loví dodnes.

Kamarádi

MILENA MELNIČUKOVÁ
ZŠ Bělá pod Bezdězem

Kdysi dávno na krásném hradě Bezdězu žila mladá dívka Fixí, která byla začarovaná. Viděla ji pouze zvířátka a příšerky. Bála se tmy, ale moc ráda tančila a malovala.

Pod hradem žilo malé kouzelné stvoření jménem Lesínek. Ten byl velmi smutný, celé dny proplakal, protože byl sám a neměl žádné kamarády.

Protože byla Fixí také osamělá, nemohla si s nikým povídat, tak se vydala jednoho dne na procházku. Dostala se hlouběji do lesa, začala si prozpěvovat a tančit, pak se párkrát zatočila a ztratila se. Snažila se najít cestu ven, ale zabloudila ještě hlouběji. Nevěděla, co má dělat. Začínalo se stmívat a Fixí se začínala bát. Když už byla hluboká noc, potkala srnečka. Ten jí pomohl postavit malinký přístřešek, kde se mohla vyspat.

Ráno, když se probudila, uviděla myslivce, jak míří na hodného srnečka puškou. Fixí se zdě-

sil a snažila se ho zastavit, ale myslivec ji neviděl, protože byla zakletá a pro lidi neviditelná. Proto rychle vyděsila srnečka a ten utekl.

Byla zase sama. Chvilí bloudila lesem a pak našla malý rybníček. Zeptala se kapříků, jestli neznají cestu z lesa. Ti ale odpověděli: „My jsme jen kapříci, co jsou pořád v tomto rybníce. Bohužel neznáme cestu, ale můžeš se zeptat veverka.“

Zeptala se tedy veverka a ta ji odvedla na kraj lesa, kde bydlel Lesínek. Lesínek byl rád, že si konečně má s kým popovídat. Ale Fixí chtěla zpět domů. Tak se vyspali, sbalili si pár věcí a vydali se na hrad. Cestou se dost spřátelili. Když bali na místě, Fixí se svého nového kamaráda zeptala, jestli nezůstane na hradě s ní. Lesínek nadšeně souhlasil. Byl šťastný, že má kamarádku, a ona byla také ráda, že si má s kým hrát a povídat.

Příběh o lišce a liščatech

JIŘINA NOVÁKOVÁ
ZŠ Jestřebí

Jednoho krásného dne se narodila malá liščata. Narodila se dvě, jedna holčička a jeden chlapeček. Holčička se jmenovala Amálka a chlapeček se jmenoval Honzík. Zpočátku se učily chodit, jíst apod. Ale nejvíc, co je bavilo oba, tak to se rvali, aby se zabavili. Jejich maminka z toho neměla moc velkou radost, ale musela je někdy pochopit.

Potom se naučily chodit, jíst, ale naučily se i trochu lovit. Nějaké ptáky, hmyz, aby měli co jíst. Jednoho dne se vydali na procházku do lesa. Maminka hledala potravu, Amálka a Honzík si hráli na schovávanou. Ale v tom uslyšeli nějaký divný zvuk.

Nějaké chrochtání. Amálka i s Honzíkem se lekli a utekli zpátky domů. Maminka je hle-

dala, ale v tu chvíli narazila na prase. Hodně se bála, ale to prase bylo přátelské.

Prase se jmenovalo Pepa. Prase Pepa i maminka liščat začali hledat malá liščata. Nikde je v lese nenašli.

Maminka byla smutná a trochu i brečela. Potom se prase Pepa nabídlo, že vyprovodí maminku domů.

Po hodině přišli domů a doma byla i liščata. V mamince hrklo a začali se mazlit. Potom maminka představila pana Pepu Amálce a Honzíkovi. Když se seznámili, udělali si svačinu.

Potom jenom vím, že si celé odpoledne hráli. A pak, pak šli spát.

Cesta vlka na hrad Bezděz

DARJA PAŇKINA

ZŠ Šluknovská 2904, Česká Lípa

Žil jednou jeden vlk, který se rozhodl jednoho krásného slunečného dne, že se vydá na hrad Bezděz. Cesta přes les ho čekala dlouhá a náročná, ale vlka to neodradilo.

Po cestě potkal spoustu kamarádů (lišku, sovu, zajíce), které se vydali na cestu s vlkem. Vlk se společně se svými kamarády blížil ke hradu Bezděz a v tom okamžiku si všiml, že hrad Bezděz střeží lesník, ale lesník tam nebyl sám.

Na hradu Bezděz byl ještě myslivec. Když lesník a myslivec se navzájem spatřili, začali se dohadovat čí je to území. Ani jeden nechtěl

přiznat, že to není jeho území, proto se dohadovali delší dobu.

Vlk a jeho kamarádi toho chtěli využít a vydali se k lesní zvěři (stádo jelenů), která byla nedaleko od nich. Domluvili se s lesní zvěří na tom, že jim pomůžou se dostat na hrad Bezděz.

Lesní zvěř odpoutala pozornost lesníka a myslivce. Vlk a jeho kamarádi se konečně mohli dostat na hrad Bezděz bez jakýchkoliv zábran.

Lesník a myslivec si uvědomili, že hádat se bylo hloupé a nesmyslné a shodli se na tom, že území je společné a od té doby z nich byli dobří kamarádi.

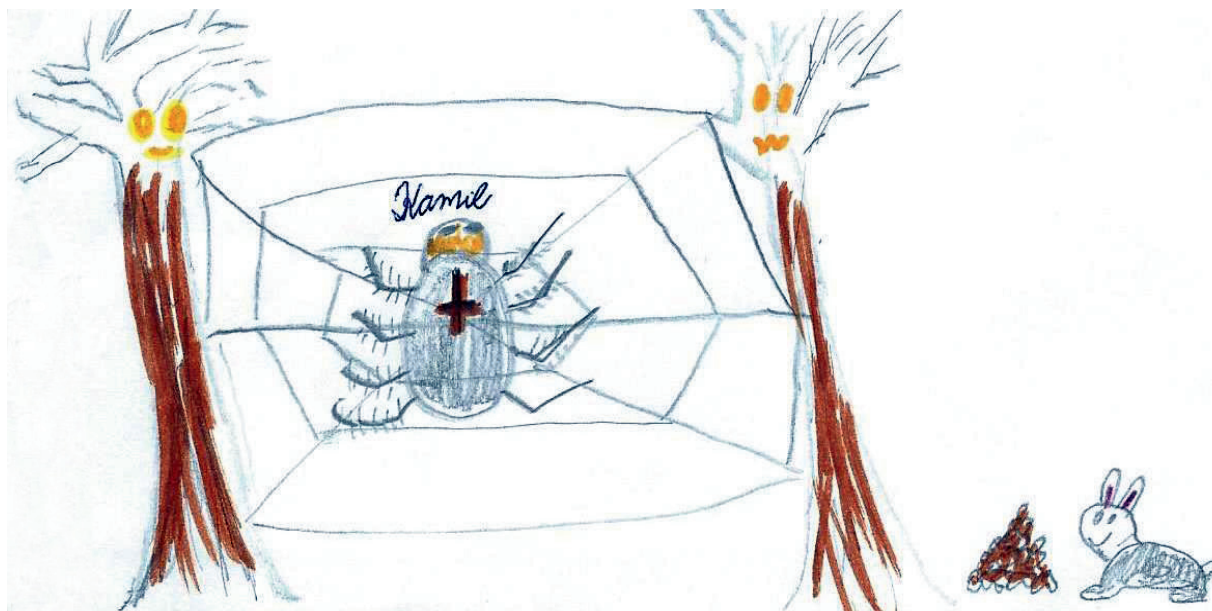
Šťastný les

MAREK PAULUS

ZŠ Bělá pod Bezdězem

Nedaleko malého městečka Bělá pod Bezdězem stojí překrásný hrad Bezděz. V jeho okolí se nachází kouzelný pohádkový les. Žijí v něm zvířátka a zvláštní bytosti. Také tu žije hodný lesník Darek a nabručený myslivec Jedlička.

Jednou k večeru přiběhl na palouček u lesa malý zajíček, aby svolal ostatní zvířátka na důležitou schůzku. Samozřejmě k nim patřilo i známé strašidlo Hejkal a pavouk Kamil. Zajíček říká: „Kamarádi, stalo se neštěstí! Zlý

a nabručený myslivec unesl naši lišku Elišku na hrad Bezděz. Musíme vymyslet plán, jak ji zachránit!“

Zajíček vyslal medvěda, vlka, prasátko a jeleň na za lesníkem Darkem, aby jim lišku pomohl vysvobodit. Sova letěla na hrad na výzvědy. Měla zjistit, kde Elišku myslivec ukrývá. Když to sova zjistila, vrátila se k ostatním a vyprávěla, že je Eliška zavřená v kleci hned u brány do hradu a že ji myslivec chodí každou hodinu kontrolovat.

Po příchodu lesníka Darka všechna zvířátka mluvila jeden přes druhého. Každý chtěl říct svůj nápad na záchranu. Darek je všechny vyslechl a nakonec vybral ten medvědův.

Lesník šel na hrad Bezděz, aby vylákal myslivce do lesa. Po dlouhém přemlouvání nakonec Jedlička do lesa vyrazil. Hned jak tam vstoupil, dostal strach z ohnivých očí a Hejkalova halekání. Chtěl utéct, ale zakopl o hromadu šišek, které tam nastražila ostatní zvířátka. Jak padal, zamotal se do obří pavučiny, kterou utkal pavouk Kamil. Pavučina byla tak pevná, že se z ní Jedlička sám nemohl vymotat. Darek mu navrhl, že když pustí lišku Elišku zpátky do lesa, pomůže mu.

Myslivec všechno slíbil, a také tak po osvobození z pavučiny učinil. Lišku pustil na svobodu a z hradu Bezděz se odstěhoval. Od té doby žil lesník, zvířátka a Hejkal spokojeně ve šťastném lese.

O Zlatém jelenu

KATEŘINA PIŠKULOVÁ
ZŠ Jestřebí

Žil byl jednou jeden jelen a ten měl zlaté parohy. Každý mu je samozřejmě záviděl a chtěl mu je vzít, jenže nevěděli, že jelen umí karate a dokáže se ubránit. Jednoho dne dostal jelen na výchovu malého ušmudlaného chlapce.

Aby jelen neumřel hlady, chodil na pastvu. Jednou varoval zlé Jeskyňky, aby chlapce nechaly, že je špinavý, nepořádný a zapáchající. Jeskyňky mu samozřejmě nevěřily a chtěly se přesvědčit, zda jelen nelže.

Jeskyňky přiběhly k chaloupce a celé udýchané zaklepaly, ale nic, všude jen ticho. Po chvíli ovšem se ozval tenoučký hlásek co tu potřebujete, Jeskyňky Jen dva prstíčky strčíme , pak zase půjdeme.

Chlapec odmítal, ale když jeskyňky začaly plakat, smíloval se. Jeskyňky hned využily

situace a po chvíli neměli v chaloupce dva prsty , ale stály tam celé. Vrhly se na malého chlapce. Vzaly ho na ramena a utíkaly k jeskyni.

Cestou přemýšlely, jak chlapce zbavit špíny. Když přiběhly do jeskyně, spatřily necky a hned připravily koupel. Chlapec už nebyl špinavý, ale byl krásně upravený. Ale začalo se mu stýskat. Začal plakat a naříkat. Jelen to uslyšel a běžel si pro chlapce.

Když přiběhl do jeskyně, popadl jej a běžel do chaloupky. Jelen pak chlapci vysvětlil, že nesmí nikomu otvírat dveře a že si musí dávat pozor.

Za pár měsíců se zase Jeskyňky objevily a zkoušely chlapce unést, ale chlapec se poučil ze svých chyb a neotevřel. Jelen chlapce pochválil a odměnil.

Nový domov

TEREZA POLÁKOVÁ

ZŠ a MŠ Kamenický Šenov

A je to tady zase... V hlubokém vílím lesíku opět propukla panika. No, panika. Nevím, jestli je toto zrovna správné označení. Hlouček malých víl opět poštuchoval urostlého mladého lesníka, který tam sázel malé stromky. Víly na něj pokřikovaly a házely bukvice. Lesníkovi to ale zřejmě nevadilo, protože dál pokračoval ve své práci. Když nedával nic najevo, pár víl to omrzelo a šly se vykoupat do jezírka u vodopádu. Jedna mladší, o dost zlomyslnější víla, se ale pořád nevzdávala a hodila po lesníkovi Tomovi kámen. Tom si z toho nic nedělal a začal se smát. To protivnou vílu odradilo, a tak si šla po svém.

Po chvíli přiletěla o hodně starší a podle vzhledu moudřejší víla, kterou Tom moc dobře znal. Byla to Kira, matka všech víl. Lesníkovi bylo hned jasné, že se děje něco vážného. S úděsem ve tváři vstal a poklonil se víle. Ta vzala lesníka za ruku a vláčela ho houštím až k jezírku, kam odletěly neposlušné víly. Víly jako obvykle seděly na okraji jezírka, ale něco bylo špatně. Voda v jezírku byla divně zakalená a smrdutá. Kira začala vyprávět o tom, jak myslivec Gerhard, který se už dlouho snaží víly dostat do svých rukou, vylil do vody jedovatý lektvar a bezbranné víly se tím pokusil zahubit. Tom nic neřekl. Rovnou se rozeběhl ke svému příbytku pro vědro a začal vodu vybírat, když vtom ho víla zastavila. Nemá prý cenu vodu čistit, musí si najít nové místo k životu, kde nebude zlý myslivec Gerhard. Tak si víly pobraly všechny svoje věci a spolu s několika lesními zvířátky se chtěly vydat na cestu, když vtom dostal Tom nápad. Opět běžel k sobě domů, kde našel starou knihu o opuštěném hradu Bezdězu. Nalistoval stranu s malbou hradu a rozeběhl se zpět k jezírku.

Ukázal knihu vílám a všechny se shodly, že toto bude skvělé místo pro nový život. A tak se všichni vydali na cestu. Šli několik dní i nocí, ale ani únava je nemohla zastavit. Když byly víly natolik unavené, že už nemohly letět, Tom je vzal do náruče a ochotně je nesl. Když konečně po dlouhé cestě dorazily k cíli, nemohly víly z hradu spustit oči. Byl tak majestátný a ani nevypadal zanedbaně! Samou radostí jedna víla omdlela.

Obvykle těžký výstup na Bezděz jim nedělal žádný problém. Když však uviděli hrad zevnitř, Tom dostal obavy, aby se vílám nezastesklo po lese a jezírku. Proto hned druhý den šel prozkoumat okolí hradu. Jakmile prošel pár houštinami, strach ho opustil. Našel krásné stinné místo lemované skalami s jezírkem a krásnou vyhlídkou. Vše vílám ukázal a víly byly nadšené! Každé odpoledne se chodily koupat k jezírku. A pokud se nepletu, můžete je tam potkat dodnes...

Mysliveček Lojza a liška Sally

PETR POLÁŠEK

ZŠ Bělá pod Bezdězem

Bylo nebylo, za devatero horami a devatero řekami, nedaleko hradu Bezděz, žil byl jeden mysliveček Lojza. Žil ve své chaloupce, které říkal Rosťa. Ta chaloupka byla stará, protože ji měl po svých rodičích, kteří zemřeli, když mu bylo patnáct let.

Jednoho dne si mysliveček Lojza řekl, že by se mohl vydat na nějakou tu procházku do lesa. Tak si nabil pušku, oblékl kamizolu, obul boty a vyrazil.

Jak tak šel, všiml si, že se v křoví něco leskne. Opatrně se ke křoví přibližoval, odhrnul větve, a co nevidí! Byla tam past, ve které byla

chycena chudinka lištička. Mysliveček rychle zareagoval, past otevřel, vytáhl lištičku a pe-lášil s ní domů.

Lištička měla poraněnou nohu, tak ji Lojza ošetřil. Za pár dní už si lištička běhala vesele po chaloupce. Lojza ji ale nechtěl pustit

zpátky do lesa. Co kdyby se zase chytila do nějaké té pasti? Pak ho však napadlo: „Já si ji nechám! Alespoň v té mé chaloupce nebudu sám!“

Tak si mysliveček Lojza lišku nechal a dal jí jméno Sally.

Hrad Bezděz

RADIMÍR POPELÍK

Veverušáci - 2. oddělení, Beroun - Závodi

Za patero lesy a patero skálami byl jeden myslivec, který se kamarádil s lesníkem. Myslivec s lesníkem šli zkontrolovat les, když najednou viděli hrad Bezděz a viděli i strážníky lesa, skřítku Palačinku a vílu Marmeládku.

Myslivec s lesníkem se báli, ale lesní stvořeníčka řekla temným hláskem: „Nebojte se, nebojte, my jsme strážníci kamarádký“. Lesní stvořeníčka je pozvala na návštěvu. Myslivec s lesníkem museli pozvánku přijmout, neboť se jich stále báli. Až po jednom dni jim začali věřit. Myslivec s lesníkem tam začali chodit každý den a o les se vůbec nestarali. Lesní zvíř jako například vlk, medvěd, zajíc se začala množit a les se skoro celý rozpadl.

Skřítki Palačinka a Marmeládka jim připomněli les. Myslivec s lesníkem se probrali a začali se o les starat, ale už to nedohonili.

Skřítek Palačinka a víla Marmeládka jim museli pomoci jedním kouzlem, které se může použít jednou za sedm tisíc let.

Riskovali, že k nim přiletí kouzelník a přeneše je na jiné místo. Myslivec s lesníkem se rozloučili se skřítkem Palačinkou a vílou Marmeládkou.

Skřítek Palačinka stačil říci před kouzlem, aby si nenašli jiné kamarády a hlavně, aby se ten les znovu nerozpadl. Skřítek Palačinka a víla Marmeládka už odletěli.

Lesy už nebyly poničené a poškozené. Myslivec s lesníkem se o les starali dlouho a dobře.

O statečném Frantovi

VERONIKA PROCHÁZKOVÁ
ZŠ Bělá pod Bezdězem

Byl jednou jeden myslivec Franta, který bydlel v tajemném lese pod hradem Bezděz. Měl malou chaloupku uprostřed lesa. Nebyl to však ledajaký les! Žili v něm mluvící zvířátka, kouzelné veverky, jedovatí krtci a také malé zlé víly.

Jednou, když Franta obcházel les, tak jako to každé ráno dělal, zaslechl pláč a volání o pomoc. Hned mu došlo, že je to jeho kamarádka liška Zrzečka. Rychle se rozeběhl za jejím hlasem.

Doběhl až na kraj lesa, kde byla veliká díra v zemi. Na dně uviděl Zrzečku, jak volá: „Pomoc! Pomóóó! Je tam někdo?“

Myslivec ji začal utěšovat, že ji dostane ven. Vlezl pro ni do díry a hned se jí ptal, jak se tam dostala? „No, strčila mě do ní jedna z těch zlých víl,“ odpověděla mu liška.

To se Frantovi nelíbilo, a tak se rozhodl vílu najít. Podařilo se mu to až k večeru. Víle pořádně vyhuboval a za trest jí zastříhl křídla, aby nemohla létat, dokud jí nedorostou.

Víla byla dostatečně potrestána, ale zároveň i napravena. Už nikdy totiž nic takového neudělala.

Lešij

LUDVÍK JAKUB ROUBÍČEK

ZŠ Bělá pod Bezdězem

Les poblíž Bezdězu odjakživa nebyl obyčejný les. Žil v něm lesní duch Lešij. Říká se, že Lešij se stará o les a učí malé kluky lovit a souznít s přírodou. Lešij to ale nedělal zadarmo. Mladí lovci museli každý měsíc obětovat jednoho vlka na Lešijův oltář.

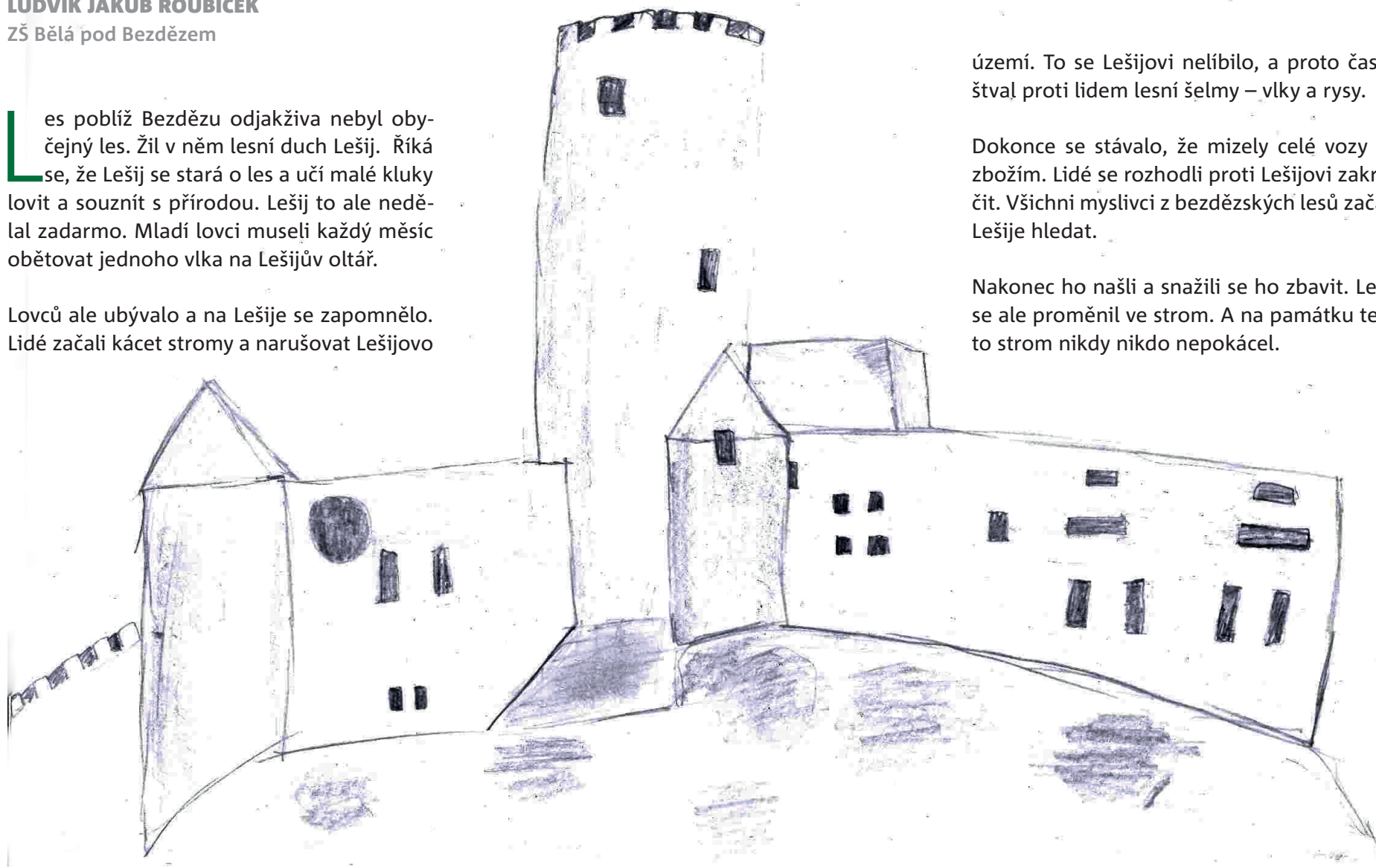
Lovců ale ubývalo a na Lešije se zapomnělo. Lidé začali kácet stromy a narušovat Lešijovo

1810-1836

území. To se Lešijovi nelíbilo, a proto často štvál proti lidem lesní šelmy – vlky a rysy.

Dokonce se stávalo, že mizely celé vozy se zbožím. Lidé se rozhodli proti Lešijovi zakročít. Všichni myslivci z bezdězských lesů začali Lešije hledat.

Nakonec ho našli a snažili se ho zbavit. Lešij se ale proměnil ve strom. A na památku tento strom nikdy nikdo nepokácel.

O princezně Justýnce

SOŇA ŘEHOŘKOVÁ

ZŠ Bělá pod Bezdězem

Za dávných časů žila na hradě Bezdězu královna s králem. Jednoho dne si řekli, že by chtěli nějakého malého prince nebo princeznu. Za pár týdnů královna otěhotněla. Král si přál chlapečka, aby ho mohl učít bojovat. Královna si zase přála holčičku, aby jí mohla oblékat krásné šatičky. Za pár dní se jí narodila holčička. Král i královna měli velikou radost. Dali jí jméno Justýnka. Nedaleko hradu žila jedna zlá čarodějnice. Bydlela v temném lese a záviděla králi a královně jejich holčičku. Holčička rostla jako z vody. Když se za krásného slunečného dne šla královna s osmiletou Justýnkou projít, tak čarodějnici něco napadlo. Když se obě blížily k její chatrči, udělala čarodějnice hroznou věc. Na královnu přenesla podobu ohavné krysy. Justýnka začala křičet a utíkala pryč, daleko do temného lesa. Prodírala se mezi stromy, klopýtala o větve a zamotávala se do pavučin. Utíkal pořád dál. Najednou zahlédla světlo mezi stromy, jako by tam měl končit les.

Když vystoupila z lesa, podivila se. Byl tam docela obyčejný palouček. Ale nezelenal se trávou. Byly na něm pohozené větve, bláto, sláma a uprostřed byl kruh z osmi pařezů.

Justýnka chtěla vědět, proč to všechno je. Schovala se tedy do křoví, ze kterého bylo krásně vidět na palouček. Posadila se a začala přemýšlet, co se tu bude za chvíli dít. Justýnka byla dobře vychovaná a pořádná. Nakonec si tedy řekla: „Sem přijdou určitě nějaká čuňátka, proto je tu takový nepořádek.“ Jak Justýnka přemýšlela nad tím paloučkem, ani nepomyslela na zlou čarodějnici, maminku nebo tatínka. Mezitím na sebe vzala čarodějnice podobu královny a utíkala na hrad s pláčem. Ale její slzy byly kouzelné. Když se jich někdo dotkne, ihned se do ní zamiluje. V momentě, kdy jí chtěl král utiшит ze ztráty Justýnky, byl očarován.

Na paloučku se konečně po dlouhém čekání začalo něco dít. Přišlo tam přesně osm lesních zvířátek: jelen, srnka, medvěd, jezek, zajíček, veverka, jezevec a hodný vlk. Všichni se posadili na pařezy. Justýnka si pomyslela, že tu zvířátka mají asi nějakou schůzku. Jako první začal mluvit jelen. „Vítejte na naší dvacáté páté lesní schůzce.“ Dobrý den.“ přerušila ho Justýnka. Zvířátka se na ni otočila. „Kdo to je?“ zeptal se hloupě zajíček. „Přece princezna Justýnka.“ napomenula ho srnka potichu. Hodný vlk se z Justýnčiny návštěvy vzpamatoval jako první. „Co tu děláte, princezno?“ Justýnka si právě teď vzpomněla, že si vlastně z toho dne nic nepamatuje. A už vůbec nevě-

děla, kdo byla její maminka nebo tatínek. „Já vlastně nevím.“ odpověděla smutně. „Mohla bych tu u vás zůstat?“ zeptala se opatrně. Všechna zvířátka přikývla. Zatímco se Justýnka se zvířátka seznamovala, přicupitala na palouček nějaká ohavná krysa. Na jednu nožku kulhala a ve tváři měla smutný výraz. Justýnce jí bylo moc líto. Napadlo jí, že by se kryse udělalo lépe, kdyby jí vzala do náručí a na hřbet jí dala pusinku. Když tak Justýnka učinila, krysa se náhle proměnila v královnu. Justýnka si ihned uvědomila, že je to její maminka.

Paní srnka byla hodně bystrá a o všem, co se dělo na hradu věděla. Vzpomněla si, že má kouzelnou vodičku, která by mohla pomoci. Královna za vodu poděkovala, vzala Justýnku za ručičku a chtěla odejít. Jenže Justýnka poprosila, aby mohla zůstat v lese se zvířátka. Proto se královna vrátila sama. S pomocí kouzelné vodičky vyhnala čarodějnici a všichni žili spokojeně a šťastně až do smrti.

Tajemná noční jízda

ADÉLKA A ZUZANKA ŘEHOŘKOVY
ZŠ Zákupy

V blízkosti hradu Bezděz se každý den procházel myslivec Petr, který se spolu s ostatními myslivci a lesníky staral o to, aby bylo v lese všechno tak, jak má být. Okolí hradu bylo plné spokojených zvířátek. Na svých toulkách myslivec viděl jeleny, srnce, zajíce, veverky, občas zahlédl daňky, divoká prasata, ale i jezevce, lišky a kuny. Nad hlavou mu přelétali dravci, ale i jiné ptactvo, které žilo v lese.

Jednoho večera šel myslivec na posed, ale než tam stihl dojít, uslyšel dupot. Ten se přibližoval a byl slyšet víc a víc. Za chvíli uviděl světýlka, která se přibližovala. Protože byla již velká tma, nedokázal rozeznat, co se to děje.

Světýlka s velkým dupotem proběhla kolem něj, on se však stihl schovat rychle do křoví. Na těle měl husí kůži, bylo to strašidelné. Pořád na to myslel a druhý večer mu to nedalo a vypravil se tam znovu. Opět se z dál-

ky ozval dupot, chroptění a zahlédl světýlka. Tentokrát ho i cosi strčilo a on skončil opět v křoví.

To se opakovalo ještě několikrát. A tak si pozval ještě svoje kamarády, aby se na to přišli podívat. Všichni zahlédli světýlka, uslyšeli funění a zaslechli – „Jeď! Hurá! Do toho! Makej, ať vyhrajem!“

Rozsvítili baterky a posvítli si na cestu. A co neviděli. Spatřili divoká prasata, na nich seděli trpaslíci, v ruce měli proutky, kterými pobízeli čuňáky. Svítili lampičkami a pořádali závody. Vyhrál ten, kdo vyběhl na Bezděz jako první. Muži schovaní v křoví se smáli, až se za břicho popadali. Od té doby se občas chodili na tyto zvláštní závody dívat a někdy se i vsadili, kdo bude vítězem.

Závod v lese

MATYÁŠ SALAČ

ZŠ Šluknovská 2904 - Česká Lípa

Jednou v lese se uspořádaly závody zajíce proti lišce. Když se odstartovalo, tak zajíc vedl, ale liška ho doháněla, když už to vypadalo, že ho dohoní, tak se objevil skřítek, který rád dělal ošklivé věci.

A kouzlem způsobil, že zajíc spadl a poranil si tlapku, právě, když probíhal branou hradu Bezdězu, když to víly uviděly, tak skřítko zahnal, poté zavolaly myslivce a lesníka, kteří mu poskytli pomoc.

I když liška vyhrála závod, tak přenechala svou cenu za první místo zajícovi.

Hrad

MATĚJ SMEJKAL

Veverušáci, 2. oddělení ŠD Beroun - Závodi

Byl a ještě je jeden hrad Bezděz. Kdysi dávno na tom hradě žil král, který tomuto hradu, říkal Běs. Jak on sám říkal, byl to běs na tomto hradě žít. Okolo hradu a v jeho širém okolí byl samý les. Kam se člověk podíval, samý les. Pro člověka dobře, ale pro pana krále asi běs. Les kolem Bezdězu byl naplněn mnoha a mnoha lesními zvířátky. A protože jsou lidé někteří velice zlí, neváží si zvířat a nemají je rádi, byl les protkán i pytláky. To jsou lidé, kteří načerno loví naši zvěř. Na počínání pytláků nestačil ani lesník, ani myslivec.

A tak to bylo samé: „Pane králi, pane králi, zase ti pytláci.“ A král už toho měl dost. Byl z toho velice nervózní a naštvaný. Král byl totiž takový zvláštní člověk. Jemu v lese vadili i pohádkové bytosti. Když se totiž v lese objevil někdo, kdo si chtěl zde odpočinout, projít si krásnou přírodou, byl odehnán. Zmizel a šel pryč a nikdy se již nevrátil. V lese totiž žil hejkal, ten když někoho viděl, začal hejkat, povykovat a lidé odešli. Snad i oni se báli. Král se mu snažil domluvit, ale nic naplat. Nic nepomohlo. Ani s lesními bludičkami to nebylo jednoduché.

V lese se nacházel jakýsi rybníček, ve kterém se čas od času někdo vykoupal. Ale bludičky chodily lidi strašit, ti se lekli a utopili se. Vždycky se ve vsi říkalo, že tu oběť má na svědomí král. Ale nebyla to pravda. Král si jednoho dne vzal za ženu královnu a v lese začal být klid. Ale pozor, jen chvíli. Strážný, který hlídal královský les, králi ženu nepřál. Ukázal loupežníkům tajnou cestu na hrad, kde se nacházel i poklad. Když se zjistilo, že poklad

chybí, svolal král všechny strážné. Najednou se zjistilo, že jeden ze strážníků pomohl loupežníkům. Musel se omluvit všem, domluvit se musel i s bytostmi, které zde žily, ale hlavně loupežníky vyhnat z lesa.

A najednou vše bylo v pořádku. V lese se nic nedělo a král pak mohl prohlásit, že je to tu bez děsů. A podle toho se začal hrad jmenovat Bezděz.

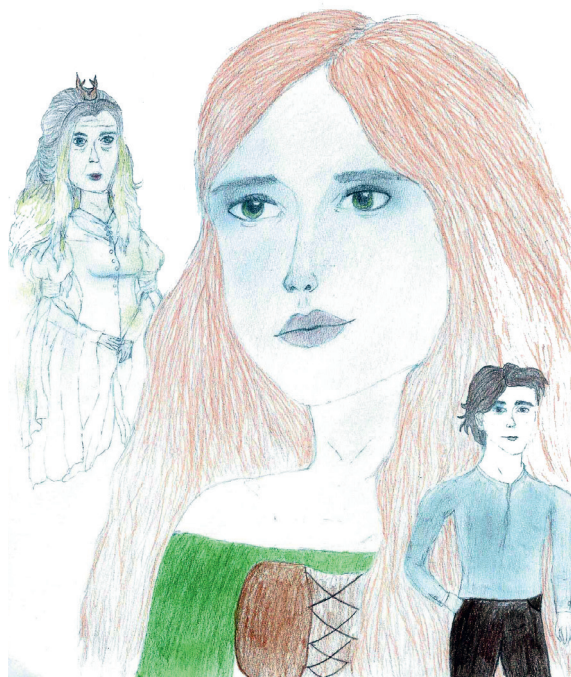
Legenda o liščí panně

ANDREA STREJČKOVÁ

ZŠ Bělá pod Bezdězem

Když vládl ještě král Přemysl Otakar II., nechal postavit hrad jménem Bezděz. Pod Bezdězem bylo maloměsto Bezděz, kde žila v prostém domě mladá dívka jménem Běla. Běla žila se svou macechou a nevlastní sestrou Mahulenou. Matka jí zemřela, když byla Běla ještě malá, a otec později na nemoc. Naproti jejich domu bydlí kovář se svým synem Jakubem. Běla a Jakub se znají už odmala. Běla snila o tom, že se bude volně pohybovat v lese daleko od lidí, daleko od zlé macechy a své sestry. To ale ještě nevěděla, co se stane...

„Bělo! Bělo! Kde je zas ta holka proradná!“ volala macecha. „Ano? Přejete si něco?“ odpověděla tiše Běla. A macecha na ni zhurta: „No to je doba. Přines mi něco k snídani! A i Mahulence. Ale honem, nebo ...!“ Běla utíkala po schodech do kuchyně připravit snídani. Když ji po chvilce přinesla, Mahulena spustila: „Tohle jíst nebudu! Přines koláč s borůvkami a čaj!“ Běle nezbylo nic jiného než se vydat do lesa na borůvky. Cestou potkala Jakuba, a tak mu pověděla o svém trápení. Jakub jí nabídl,

že ji do lesa odveze. Jeho otec ukoval pro královo vojsko meče a on je měl odvézt na hrad, takže měli kousek společnou cestu.

Když projížděli kolem lesa, všimla si Běla něčeho, co vyzařovalo světlo. „Jakube, tady můžeš klidně zastavit. Dál už půjdu sama.“ Jakub tedy přibrzdil vůz s koněm a Běla se vydala sama do lesa, za světlem. Zaskočilo ji, když uviděla krásnou laň zamotanou do trnů. Běla neváhala a lani pomohla. Vtom se laň proměnila ve stařenu s bílými šaty a korunkou z větví. „Děkuji ti, Bělo,“ pravila záhadná stařena. Běla se podivila: „Odkud znáte mé jméno?“ Stařena ji chytla za ruku a řekla: „Čekala jsem tě tu. Mé světlo může vidět jen osoba s čistým srdcem. Tys byla vyvolená, a já ti můžu nyní splnit jedno přání!“

Běla se chvíli rozmýšlela, až nakonec vymyslela: „Chci být konečně volná jako ...“ A rozhlížela se kolem sebe, až uviděla lišku. „Chci být volná jako liška. Prosím.“ Stařena vytáhla hůlku, řekla zaklínadlo a z Běly se stala liška. Mezitím, co Běla pobíhala v lese jako liška, chtěl král na počest hradu uspořádat hostinu. A tak se vydal se svým vojskem na lov. V tu chvíli jel z hradu zpátky i Jakub. Když uviděl muže s luky a šípy, vydal se hledat Bělu, aby se jí něco náhodou nestalo. Nikde ji ale nemohl najít, když vtom uviděl lišku se zelenýma očima. Přesně takovýma, jako měla Běla! Liška právě utíkala před jedním královým mužem. Jakub nevěděl proč, ale jeho srdce mu říkalo, že by tomu měl zabránit.

Jakub se rozeběhl za liškou, která mířila k potůčku, ale bylo pozdě. Poraněná liška se začala měnit v Bělu. Jakub ji vzal do náruče a nesl k vozu. Najednou se před ním objevila jasná bílá zář, z které vystoupila stařena. „Jakube, je raněná. Polož Bělu na zem, já se o ni postarám.“ Poté vytáhla jakýsi kapesníček a poprosila ho: „Běž, prosím, kapesníček namočit do potůčku a pak mi ho podej.“ Jakub se tedy vydal k potůčku a namočil kapesník. Při tom mu ukápla jedna slza. Stařena přiložila kapesník na poraněné místo a řekla: „Slza lásky je mocná to věc!“ Rána začala mizet a Běla byla zase zdravá. Král to všechno viděl, Jakubovi se omluvil a jako omluvu ho pasoval na myslivce tohoto lesa. Jakub poděkoval a s Bělou se časem vzali a žili spolu šťastně až do smrti.

O patronu zvířátek

ADAM ŠANTORA

Veveřáci, 2. oddělení ŠD Beroun - Závodí

Mami, řekni mi prosím pohádku, aby se mi dobře snilo. „Tak dobře, ale povím ti pohádku o hajném, lesníkovi a o víle na hradě Bezděz“, řekla maminka. „Tak dobře, ale už prosím začni.“

Na hradě Bezděz žilo tajemné stvoření, které každou noc krmilo zvířátka, a lesník s hajným se každé ráno divili, proč jsou plné krmelce. Lesník napíše dopis hajnému do jeho obydlí, a vzkáže strace, aby ten dopis doručila. V dopise stálo: „...někdo mi v revíru krmí zvířátka a já si myslím, že pochází z hradu Bezděz. ...sejdeme se v hájovně.“

V 8:45 hodin ráno se sešli a začali debatovat. A shodli se, že si na to stvoření počkají. Když byl myslivec na odchodu, tak se ujistil: „Tak ve dvanáct hodin v noci.“ Je přesně půlnoc a oba čekají v křoví. Možná tenkrát měli bláto na hřišti. Ale pozor, já bych měl asi také. Číhali a číhali ...asi až do rána.

„Tak ještě počkáme“, povídal hajný. Lesník křikl: „To ne, jsem unavený a chci se vyspat.“ Ale ne, krmelce je zase plný a to jsme tu celou noc hlídali. Každý koukal na jinou stranu než ten druhý. „Nebáli jste se?“ „Ne!“

Oba se na sebe podívali a táží se. Kdo to řekl? „Já jsem to řekla. Vždyť jsem vás viděla.“ Oba se otočili a tu viděli vílu. „Ty ty ty“ ...koktal myslivec. „Ano, já jsem to stvoření, které kr-

nilo ta zvířátka. Jsem lesní víla, opatrovnice všech zvířátek pod hradem Bezděz.“ Oba omdleli. „Tak v tom budu pokračovat,“ řekla víla. A tak víla dál krmila, ale změna v něčem přeci jen byla.

Hajný s lesníkem se už nedivili, kdo plní krmelce. A tak se v hájovně scházejí každý pátek ve tři čtvrtě na devět nejen dva, ale tři. Hajný, víla a lesník. A možná se tam scházejí dodnes.

Nemocný lesník

TEREZA ŠEMBEROVÁ
ZŠ Bělá pod Bezdězem

Bylo nebylo v lesích pod hradem Bezdězem žila lesní zvěř. Žili tam srnky, jeleni, jezevci, veverky, divočáci...No prostě lesní zvěř. Na kraji lesa stála malá chaloupka, kde bydlel místní lesník. O zvířátka se pěkně staral. Dával jim najíst, stavěl jim malé přístřešky a raněná zvířátka si bral domů, kde jim vždy pomohl.

Na Bezdězu žil král, který se již dlouhá léta s lesníkem přátelil. Lesník ho zásoboval dřevem na zimu a král mu vždy dal, co chtěl. Často se i navštěvovali a chodili na procházky do lesa. Jednou v zimě uhodily kruté mrazy. Lesník se stále staral o svou zvěř, i když se cítil nemocný.

Když jednou dovezl dřevo králi, vypadal velmi nemocně. Král ho chtěl přesvědčit, aby zůstal na Bezdězu, že se tam o něj dobře postará a brzy se bude moci vrátit ke své zvěři. Lesník však trval na svém. Chtěl se vrátit domů. Když se lesník týden neukázal, bylo to králi divné. Lesník za ním chodil často, obzvláště takhle v zimě. Nechal si tedy zavolat kočího, který by ho dovezl k lesníkovi do hájenky. To byl ale problém. Žádný kočí ho tam dovézt nechtěl, protože byla zrovna obrovská vánice a koně by mu zapadali do sněhu. Musel si tedy poradit sám. Vzal si sněžnice, teplé oblečení a vyrazil na cestu.

Cesta v té vánici byla velmi namáhavá. Když přišel po dlouhé cestě do hájenky, uviděl na posteli lesníka, který byl na smrt nemocný. Král počkal, až trochu ustane vánice. Lesníka pořádně oblékl do teplého oblečení, zabalil ho do peřin a naložil na sáně. Po těžké cestě koneč-

ně dorazili na hrad Bezděz. Král uložil lesníka do jedné z komnat na hradě. Povolal své nejlepší lékaře a šarlatány. Lesník však stále stonal a král si už nevěděl rady.

Jednou, když měl lesník již týden horečky, král s ním zůstal přes noc. A hned ráno věděl, co musí udělat. Lesníkovi chybí jeho zvěř. Král tedy přivedl na hrad pár srnek, divočáků a všeho, na co v lese narazil. Do pokoje mu nechal donést i strom.

Hned, jak to lesník spatřil, úplně se rozzářil. Léky najednou začaly zabírat a lesník se začal uzdravovat. Když to král uviděl, byl radostí bez sebe.

Král pochopil, že pro lesníka je opravdu nejdůležitější jeho zvěř. Lesník byl do týdne zdrav a plný sil. Král mu dal teplé oblečení a nechal ho odejít domů, aby se staral o svá milovaná zvířátka. A tak všechno dobře dopadlo.

Víla z hradu Bezdězu

ŠÁRKA ŠKODOVÁ

ZŠ Bělá pod Bezdězem

Jednoho dne se na Bezdězu narodila malá víla. Její matka, královna všech víl, jí dala jméno Jarněnka, jelikož se narodila prvního jarního dne

Když Jarněnce byly tři roky, její matka zemřela a o Jarněnku se nikdo nestaral, tak vyrůstala úplně sama. Věděla, že se nesmí přiblížit ke světu lidí, ale když byla stále sama, rozhodla se jít jednoho brzkého rána do vesničky pod Bezdězem.

Když procházela kolem myslivny, zaslechla, že se bude konat lesní ples. To Jarněnku tak nadchlo, že si řekla, že tam půjde.

Asi o týden později se konal vytoužený ples a Jarněnka už byla netrpělivostí celá bez sebe. Pořád si zkoušela nějaké šaty, boty a šperky, až se nakonec rozhodla pro jemně nadýchané světlemodré šaty, které byly dlouhé jako zimní noc a zdobené perličkami.

Na plese zářila jako nejjasnější hvězda. Když se na chvíli vzdálila z parketu, náhle jí někdo poklepal na rameno a řekl: Smím prosit? Jarněnka se otočila a zjistila, že o tanec ji žádá sám lesní princ Listomir. Bez váhání řekla: „Ano.“

Princ Jarněnku chytl za ruku a vedl ji přes celý parket. Jakmile začala hrát hudba, dali se do tance. Protancovali spolu celý ples a Jarněnka už začínala být unavená. Princ jí nabídl, že může přespat v lesním zámku, ale Jarněnka odmítla a rozhodla se vrátit na Bezděz.

Brzy se jí začalo po princovi stýskat, i když věděla, že se víla jako ona nesmí zamilovat do člověka nebo jiné živé bytosti, protože by ztratila svou nesmrtelnost. Rozhodla se, že je pro ni láska důležitější. Navzájem si s princem slíbili lásku a zanedlouho byla svatba. A pokud neumřeli, tak v lesním zámku žijí dodnes.

Byl jednou jeden les

ELIŠKA GRÁCIE VESELÁ
ZŠ Bělá pod Bezdězem

Byl jednou jeden les. A v tom lese žila jedna chytrá lištička jménem Bystrouška. Měla dvě krásná liščátka. Jedno se jmenovalo Rozárka, ta byla hodná a poslouchala maminku. Ta druhá se jmenovala Zrzka. Byla zvědavá a všechno chtěla prozkoumat.

Malé lištičky měly nejraději maliny a borůvky. Každý den chodily kolem lesní studánky. Kousek od studánky bydlel jejich nejlepší kamarád ježeček, který se jmenoval Bodlinka. Měl rád jablíčka a hruštičky. Všichni tři si často chodili hrát ke studánce. Hráli si v kapradí, schovávali se za stromy a běhali vysokou trávou.

Rozárka říká: „Už se šerí, pojd' domů nebo netrefíme“. Zrzečka odpoví: „Ještě je světlo, za chvíli půjdeme“. Hráli si tak dlouho, že už byla tma. Naštěstí ježeček ve tmě trefil k sobě domů, a tak všichni tři šli k ježečkovi.

Maminka se o liščátka moc bála, nevěděla, kde jsou, a proto se je vydala hledat. Prohlédala to u studánky, u maliní a borůvčí, ale liščí holky nikde nebyly. Už to chtěla vzdát, pak ji ale napadlo, že by mohly být u ježečka.

Běžela se podívat, jestli tam jsou a naštěstí tam byly. A navíc tam bylo ještě neznámé koťátko, které se ztratilo z nedaleké vesnice.

Liška Bystrouška si lehla ke všem zvířátkům a společně se vyspali.

Ráno pomohla Bystrouška najít cestu ven z lesa koťátku. Zvířátka ho doprovodila na kraj lesa, protože se zvířátka bála přiblížit k lidským obydlím. Koťátko ale polní cestou již samo došlo na svůj statek. Liška s liščaty i ježeček se vrátili zpátky do svých domečků.

VOJENSKÉ LESY A STATKY ČR
STÁTNÍ PODNIK

Pod Juliskou 1621/5
160 00 Praha 6 – Dejvice

www.vls.cz